

KIRKJULIGT MISSIÓNSBLAÐ

Advent

Síðstu vikurnar upp undir jól, eru fyri mong ein strævin tíð. Tað hendir so nógv hesa tíðina og nógv er at gera. Advent merkir Koma. Tað er Jesu koma til jarðar, vit skulu minnast. Tað er ikki nóg mikið, bara at hava eina vitan um

Jesusbarnið í krubbuni, ella um vísmenn, einglar, seyðir og ljós. Barnið, sum lá í krubbuni, var Guds sonur og heimsins frelsari. Hann livdi og doyði fyri okkara skuld.

Jólaheilsan

Øllum haldarum okkara og missiónsvinum burturi og heima verða ynskt eini gleðilig jól og eitt av Harranum signað nýggjár!

Kirkjuliga Missiónsfelagið

Jesu koma til jarðar, er ekki bara fortíð, men eisini framtíð. Jesus er ekki bara komin, hann skal eisini koma aftur..

Annaðhvørt, vit uppliva Jesu aðru afturkomu, ella vit eru farin foldum frá, tá er tað lívsneyðugt fyri okkum, at vit eru klár at mæta honum aftur. Vit mæta Jesusi í bíbliuni. Lat okkum lesa og hoyra um hann og vera saman við øðrum trúgvandi. Meðan vit bíða eftir Jesu afturkomu, tørvar okkum ikki at vera arbeiðsleys.

Gleðiboðskapurin skal boðast her heima hjá okkum og til øll fólkasløg á jørðini. Hettar er lítið okkum í hendi, sum hava møtt Jesusi.

Ein plantar, annar vætir – Gud gevur vøkstur. Vísa vit øðrum á Jesus?

Tað stendur um lív ella deyð, hvussu viðurskifti okkara eru við hann sum kom og koma skal.

Jesu afturkoma viðkemur okkum øllum, eisini teimum sum ikki trúgva, ella ongantíð hava hoyrt um hann. Hetta er okkara ábyrgd.

Lat okkum brúka adventstíðina, til at hugsa um hetta.

Asbjørn Stige

Lea Juul umsetti

Hin ógjørliga bønin

Lat teg styrkja og kveikja av frásøgnini hjá trúboðaralæknanum Helen Rosevear at trúgva upp á bøn, sjálvt tá ið tað tykist skilaleyst!

Eina náttina í Miðafrikanska Lýðveldinum hevði eg arbeitt seint við einum barnsburði á føðingarstovuni. Men hóast vit gjørdu okkara ítasta, so doyði mamman undir føðingini og læt eftir seg ein ov tíðliga føddan nyføðing og eina grátandi tvey ára gamla dóttur. Tað fór at verða torført at halda henda nyføðingin á lívi. Vit høvdu onga kuvøsu og eingi hjálpitól at mata barnið við. Og hóast vit vóru beint við ekvator,

vóru næturnar ofta kaldar, og gjósturin var vandamikil.

Ein genta, sum lærði til jarðarmóður, fór eftir eskjuni, sum vit plagdu at leggja slíkar nyføðingar í. Ein onnur fór at kynda, so hon fekk hitað vatn til varmadunkin. Men hon kom aftur og var heilt skelkað, tí tá hon skuldi koyra heitt vatn í dunkin, rivnaði hann! Gummi rotnar skjótt í tropiskum veðurlagi. “Og hetta var enntá okkara síðsti varmadunkur,” segði hon púra fyri ongum. Í vesturheiminum hava vit eitt orðatak, har vit siga, at tað nyttar ikki at gráta um mjólk, sum er stoytt niður. Á sama hátt kunnu vit í Miðafrikanska Lýðveldinum siga, at tað nyttar ikki at gráta um ein rivnaðan varmadunk. Men teir vaksa ikki á trønum, og eingi apotek ella handlar eru úti í frumskóginum.

“Íðan,” segði eg, “so mást tú leggja pinkubarnið so nær til bálið, sum tú kanst, og so mást tú sova millum barnið og hurðina, so tú verjir tað móti gjóstri. Tín uppgáva er at halda barnið heitt. Á middegi dagin eftir fór eg yvir til børnini á barnaheiminum. Tey vildu biðja saman við mær, og hetta gjørdu vit teir flestu dagarnar. Eg kom við fleiri uppskotum til tey yngstu, hvørjum ið tey kundu biðja fyri, og eg segði teimum um nýføðingin. Eg greiddi teimum frá okkara trupulleika at halda pinkubarnið heitt, og eg nevndi varmadunkin, sum oyðilegðist. Nyføðingurin kundi lættliga doyggja, um hann gjørdist kaldur. Eg segði teimum eisini frá tí tvey ára gomlu systri,

sum græt, tí mamma hennara var deyð.

Undir bønaltuni bað 10 ára gamla Ruth við góðum treysti, sum er vanligt hjá afrikanskum børnum: “Góði Gud, ver so fittur og send okkum ein varmadunk. Tað er ov seint í morgin, Gud, tí tá er barnið deytt, so góði send okkum hann nú seinnapartin, í dag.” Meðan eg stunaði innantanna yvir hesa ómøguligu bønina, legði hon nøkur orð afturat: “... og meðan tú ert í gongd, vilt tú so ikki vera so fittur at senda eina dukku til lítlu systrina, so hon kann vita, at tú av sonnum elskar hana?”

Sum ofta fyrr, tá ið tað ráddi um

barnabønina, varð eg sett á eina harða roynd. Kundi eg av sonnum siga “Amen”? Eg trúði bara ikki, at Gud kundi gera hetta. Og jú, eg veit, at Gud kann gera alt, tað sigur Bíblían, men tað eru avmarkingar, eru tað ikki? Einasti máttin, Gud kundi svara hesi bønini, var gjøgnum ein pakka úr heimlandinum. Eg hevði verið í Afrika í fyra ár, og eg hevði ongantíð fingið pakka heimanífrá. Um so onkur sendi ein pakka, hvør fór so at leggja ein varmadunk niðuri? Eg búði jú við ekvator!

Nakað út á seinnapartin, meðan eg undirvísti sjúkrarøktarfrøðingunum, fekk eg boð um, at ein bilur stóð uttan fyri høvuðsdyrnar til hús míni. Áðrenn eg náddi at koma yvir hagar, var bilurin burtur, men á verandaini stóð ein pakki upp á 11 kilo! Eg kendi, hvussu tárini pressaðu á aftan fyri eyguni. Eg megnaði ikki at lata pakkan upp einsamøll, so eg sendi boð eftir barnaheimsbørnunum.

Samantogaðu vit bandið av, meðan vit varisliga loystu hvønn einasta knút. Vit lögdu pappírið vandaliga saman og ansaðu væl eftir, so tað ikki skrædnaði. Ágrytnið vaks. Útívið 40 pør av eygum starðu at eskjuni. Ovast lógu litfagrar heimabundnar troyggjur. Eyguni á børnunum lystu, meðan eg býttu tær út. So vóru tað heimabundin bind til teir spitølsku sjúklíngarnar, og børnini fóru so smátt at keðast. So kom ein eskja við rosinum, vit fóru at fáa nakrar góðar bollar í vikuskiftinum. Tá ið eg stakk hondina niður í eskjuna aftur,

merkti eg, at har lá ein ... kundi hetta veruliga vera so?

Eg tók um hann og dró hann út. Jú, ein heilt tryggur varmadunkur! Eg fór at gráta. Eg hevði ikki biðið Gud sent hann, tí eg trúði ikki, at Hann kundi. Ruth stóð fremst og hugdi at. Hon leyp fram til eskjuna og rópti: “Tá ið Gud hevur sent ein varmadunk, má Hann eisini hava sent eina dukku!”

Eftir at hava leitað niðri í botninum á eskjuni, dró hon fram eina lítla, men yndisliga dukku. Eyguni í henni glógvaðu. Hon hevði ongantíð ivast. Meðan hon hugdi upp á meg, spurdi hon: “Kann eg sleppa við tær, mamma, og geva tí lítlu gentuni dukkuna, so at hon kann vita, at Jesus avsonnum elskar hana?”

Hasin pakkin hevði verið ávegis í heilar fimm mánaðir. Mín fyrrverandi sunnudagsskúlaflokkur hevði pakkað hann. Leiðararnir høvdu verið áminning Guds lydnicir og sent mær ein varmadunk, hóast eg búði beint við ekvator. Ein av gentunum hevði lagt eina dukku niðuri til eitt afrikanskt barn fimm mánaðir, áðrenn bønin hjá einari 10 ára gamlari gentu varð biðin, har hon bað um at fáa alt hetta “nú seinnapartin, í dag”.

“Áður enn teir hava kallað, man eg svara, bønhyra teir, áður enn orðið er talað.” Jes. 65,24.

Effie Campbell umsetti.

Andakt

Og Maria segði:” Hátt setir sál mín Harran, og frótt seg hefur andi mín í Guði, frelsara mínum.” Lukas 1,46-47

Tá Guð kallaði Mariu, broyttist lív hennara á ein undurfullan hátt, tó fylgdi menniskjalig vanvirðing við. Til henda dag eru menniskju, sum ikki hava trúð orðum hennara um, at hon varð gitin av heilagum anda. Jesus bar bæði eydnu og pínu inn í lív hennara.

Tænasta fyri Harran hefur altíð tvær síður. Hon ger lívið sera ríkt, og samstundis er eingin, sum stendur í hesi tænastrátt uttan at gjalda fyri tað.

At tæna Jesusi er at taka lut í korum hansara. Hann er tann, sum er mest elskaður og mest vanvirdur í hesum heimi. Tænastan leiðir tænanan inn í ófrið, sum eingin orkar við egnari meg. Tí skulu vit læra av Mariu. Tá Harrin hevði kallað hana, upphevjaði hon Guð sum frelsara sín.

Hevur tú tikið í móti Jesusi, er hann frelsari tín í øllum viðurskiftum. Hann hefur frelst teg frá synd, deyða og dómi. Hann er eisini frelsari tí tænastrátt, sum tú ikki megnar við egnari meg.

Lær av Mariu! Ákalla Harran sum frelsara!

Jesus hefur tikið ábyrgd av øllum syndum tínum. Hann kanst tú líta á. Tú kanst falla í vónloysi, men Guð fellur ikki í vónloysi, tá tú heldur teg til hansara. Hann kennir teg. Hann er ikki bara frelsari tín hálvavegna. Nei, hann hefur við Jesusi frelst teg fult og heilt.

Tí skalt tú æra Harran. Tú skalt frøast um hann. Gert tú tað, kann eingin og einki taka hesa gleði frá tær.

Hetta eru gleðið frá frelsara okkara, sum føddur varð í henda heim.

Gleðilig jó!

Sólvá Syderbø

Týtt úr bókini: Et er nødvendigt efter H. E. Nissen

Í síðstu myrku náttarvakt

Vetrarkvöldið var bølamyrt. Myrkur, lágur skýdráttur. Illveðursskýggj.

Tíma eftir tíma plögdi rutubáturinn millum millum hólmar og land. Mureldurinn brúsaði móti bógnum og lýsti sum silvurstroyggj í kjalarvørrinum.

Umsíðir broyttu vit kós, inn móti tí langa fjørðinum. Stempulsøgini saktaðu, og ljóskastarin leitaði inn yvir, inn yvir eitt "hav" av ísi.

Eftir stuttari tíð var tjúkkur ísur lagstur fyra kilometrar út eftir fjørðinum. Allir bátar og allar brúgvar vóru innifrust. Uttasti ískanturinn var malin sundur av aldunum, og stórir og smærri ísflakar rókust um hvønnannan.

Staðið, hagar eg skuldi, er ein hugnalig bygd innast í fjarðarbotninum, umgird av høgum, brøttum og hábærsligum fjøllum, fjøll, sum bert finnast í Norðurnoregi. Fimm kilometra langi fjørðurin opnar seg við einum fjarðarmunna móti havinum, sum fjalir mangar sorgarleikir í sínum djúpa føvningi.

Dagar á sumri kann havið víst vera sum ein dreymasjón, blikastilt, ljósablátt við síni atdráttarmegi, við sólskini yvir fjørð og strond. Hevur tú sæð landið her norðuri, tá sólstrálurnar varpa gullglæmu yvir hav og land, akur og ong bát og brúk, og tey høgu fjøll? Hevur tú sæð eina summarnátt við miðnáttarsól við tárablonkum himni yvir glytrandi sjógv? Tað eru slíkar sjónir ein

verður bergtikin av her norðuri í hesum spennandi landi.

Men tað er vetur. Tað var myrkt, og tað var stormávaring.

Avgreiðslumaðurin róði út til skipssíðuna í sínum lítla árabáti, sum var førður út eftir strondini.

Nakrar smáar vørusendingar vóru tiknar umborð frá rutubátunum. Sum einasta ferðafólk kom eg eftir leytaranum niður í bátin og settist aftast í ”fliðuskelini.”

”Skulu vit liggja her og bíða meðan tit rógva fram við ísbrúnni til lands,” spurdi skiparin á rutubátunum.

”Hugsi ikki tað er neyðugt,” var svarað.

Nakrar minuttir seinri sigldi rutubáturin úteftir fjørðinum, og hvarv úr eygsjón. Ljósíð frá salónvindeygnum lýstu sum kám eygu í myrkrinum – til tey hvurvu.

Tey hóttandi náttmyrku fjøllini gjørdu fjørðin myrkari enn hann í veruleikanum varð.

Ísbrúgvín lýsti bert sum eitt kámt band framvið bátinum. Hinar báðar í bátinum hómaði eg bert sum skuggar í myrkrinum.

Rákið í fjørðinum og fossurin frá skrúvuni á rutubátinum, flutti leysu ísstykkini. Lítili báturin kom ímillum ísflakarnar og var sogin fastur av krapa og føstum ísi. Báturin var eins og bundin av ásjónligum maktum.

Roynt var við árunum at stinga bátin leysan. Allir tríggið royndu at fáa bátin í opnan sjógv.

Men, nei. Streymrákið í fjørðinum trýsti flakarnar saman undir bátinum, so at hann lætti sær á. Vit komu ikki úr stað. Sinniligir og ágrýtnir royndu vit ferð eftir ferð at fáa bátin leysan, men uttan úrslit.

Knappliga bannaði ein av mínum ókendum vinum .

”Ikki haldi at tað er til nakað gagn at rópa á djevulin beint nú,” segði eg. Hann hevur ivaleyst ongan áhuga í at hjálpa okkum á nakran hátt.

Meira var ikki sagt, eina langa løtu.

Nú varð báturin trýstur uppafur longur inn millum ísflakarnar og krapa. Tað var framvegis bølamyrkt. Tað bleiv kvirt. Bara ljóðið frá ísflakum, sum skróvaðu móti hvørjumørðum og tað ógreinandi súsi frá havi og fjøllum, var sum eitt sog rundan um okkum.

Nei, her hjálpti onki. Mótfalnir sótu vit eina løtu í egnum tonkum. Ein hálvur tími var farin.

Knappliga merkti eg ísvatn var í kavaskóvnum. Báturin lak, hann var við at søkka.

”Vit muga royna at bjarga okkum á teimum størstu ísflakunum,” segði avgreiðslumaðurin. Hann fekk ikki fjalt at hann skalv eitt sindur á málinum.

”Nei, kunnu vit ikki bjarga okkum í bátinum, kunnu vit als ikki verða bjargaðir á tunnum ísflakum eina vetrarnátt, var svarað. Ein munadygg hjálp er ov fjar til tað.

Lekin var kortini ikki størri enn at vit hildu bátin lens við einari gamlari blikkdós sum eyðskarð. Aftur var roynt at trýsta ísflakarnar burtur við árunum, fyri, móguliga, at fáa eina

siglingarrennu. Men flakarnir trýstu seg saman aftur og hildu okkum fóstum.

Úti frá fjarðarmunnanum hoyrdu vit kenda súsi, sum ongum fiskimanni dámar at hoyra. Ljóðið frá komandi stormi. Vit varnaðust tað allir í senn og kundu ikki fjala hjálparloysi okkara. Helst hava vit hugsa um tað sama: Stormávaringina, sum vit høvdu hoyrt í útvarpinum fyrr um dagin.

Ein av okkum reisti seg upp.

”O -hoy! Hjálp! Vit sita fastir í ísinum,”

Afturljóðið frá rópunum rungaði frá fjøllinum.

Vit lurtaðu spentir. Fjarstøðan til fjarðarbotnin og bygdina, var fýra kilometrar. Kundi nakar hoyra rópini?

Ein heilur tími gekk. Framvegis oysti ein av okkum við blikkdósini.

Ferð eftir ferð royndu vit at sleppa leys av ísflakunum. Alt ið gerast kundi var roynt, men til fánýtis.

Hvør einstakur av okkum, haldi eg, sum allir vóru sjóvandir, vóru vorðnir greiðir yvir, at her mátti okkurt heilt óvæntað henda – eitt undur – um vit skuldu verða bjargaðir.

Tað bleiv kvirt í bátinum. Vit hugsaðu ivaleyst hvør í sínum lagi, um okkara egna lív. Tað var sum sjálvur deyðin steig inn í bátin, og tú sat har fullkomiliga hjálparleysur.

Í hesi álvarsløtu vóru tað tvey viðurskifti sum gripu meg. Alt í mær mótmælti, til verju, til álop. Eg bardist ímóti, vildi ikki doyggja, kundi ikki. Eg var ikki mentur at mæta

deyðanum, og tó sat eg í báti saman við honum, uttan møguleika at verja meg.

Hitt var fortíðin. Dagarnir og árini, sum farin vóru, stóðu so livandi fyri mær. Alt lívi, frá mínum fyrstu barnaárum til hetta kvøldi, runnu fram fyri meg skjótt og skilligt.

At standa andlits til andlits við deyðan er nóg tungt, men tyngri er at mæta sínum egna lívi. Skuldin tekur ræði. Tað forsømda skríggjar. Mistøkini átala. Syndin ákærir. Og sinnalagið hjá gomlu menniskjuni, sum mangan fekk ræði, og alt pínir innast í sálini. Andlit til andlit við Gud í sannleikans klára ljósi, verður skuldin til brennandi ákarður. Tað var kanska hettar hann hugsaði um, sum skrivaði:

Men sigla eina eg ofta má

á nátt í storminum kalda,

tá ei er stjórna, ei land at sjá,

eg onga leið veit at halda.

Uppaftur ein tími gekk, í bardaga fyri lívi og bjarging. Ein tími í spenningi og sárligari uppgerð, ein tími við marki til deyðans kalda ríki, ein bøn og játtan, í neyðarrópi frá hjartans dulda heimi.

Knappliga hendi nakað. Eg sá , við mínum innara eyga, Meistarán frá Genesaretvatninum, Høvdingin yvir heri Harrans, Sigurvinnaran frá Golgata, deyðans yvirmann og havsins harra.

Í somu stund sum eg segði meg villigan til at vera har úti í fjørðinum, var tað, sum Himmalin opnaðist, rivur komu í myrkri, og Hann steig inn í bátin, í hvussu er til mín, Hann, sum hevur vald yvir bæði deyða og lívi og skuldarbyrðuni.

Eg kann í dag ikki finna orð fyri tí sterku upplivingini. Tað var, sum Jesus sjálvur gav mær eitt lógvatak har úti í myrkrinum.

”Tá kemur Jesus á havsins øldum...” Eitt heilagt minni, sum eg goymi í mínum sinni, so leingi hjarta slær.

Havi eg nakrantíð fyrr kent eina so reina og dýrabara gleði innast í sálini? Eg veit tað ikki. Eitt veit eg: Ongantíð áður hevur vist sangurin í hjarta mínum verið so sterkur og livandi, sum hetta kvøldi. Eitt brot úr einum sálmaørindi lýsti og var livandi móti einari myrkari bakgrund hvar eg vendi mínum tonkum og sinni:

”Og alt eg syndaði lívsins dag

fyri tína skuld er tilgivið!”

Fyri tína skuld er tilgivið. Alt broyttist. Eg fór at gleða meg til at síggja yvir um marki og møta Jesusi og síggja hann sum hann er.

Tað einasta, sum helt mær aftur, vóru tey bæði, sum sótu eftir heima. Eg hevði alla tíðina biðið í hjartanum nakað soleiðis: ”Harri eg vil ikki geva tær stór lyftir. Eg vil hvørki biðja um lív ella deyða – bert nevna hetta eina: kanst tú bjarga okkum til lands fyri tey bæði skuld sum sita heima, so liggur tað í tínum hondum. (Eg hugsaði um lítlabeiggjan sum stutt síðani var føddur og konu mína). Og fái eg fleiri lividagar, so mást tú hjálpa mær at nýta teir betur í tini ríkis tænastru.

Fólk komu frá býlinginum fram við strondini. Tey høvdu sæð ljósið frá rutubátinum hvørva langt síðani, og skiltu at okkurt var áfatt. Onkur hevði eisini hoyrt rópini. Nú róptu vit yvir til hvønn annan. Hvussu kundu tey koma okkum til hjálpar. Ísurin var ov tunnur at ganga á, og

ov sterkur at bróta við árunum. Vit skiftu orð um fleir bjargingarmøguleikar. Tey kundu koyra ein bát framvið fjørðinum. Men tað fór at taka sína tíð. Tað fór at verða ov seint.

Til endans vóru vit samd um, at onkur skuldi renna til bygdina og ringja eftir einum deksbáti, sum vónandi var heima. Hann lá fyri teymi úti á fjørðinum. Hann hevði megna at siglt millum ísflakarnar og tikið okkum umborð.

Men eingin av okkum helt at vit kundu verða bjargaðir. Tað hevði tikið ein tíma í minsta lagi. Tað fór at verða ov seint. Suðið frá ódnini nærkaðist í hvørjum.

Men tá hendi nakað, sum eg ikki kann greina, hvussu nógv eg hugsu um tað. Knappliga kom ein siglingarrenna út til opnan sjógv. Vit tóku aftur til árarnar. Ísflakarnir fluttu seg veruliga undan okkum. Teir smærru flakarnar trýstu vit inn undir teir stóru, og ískrapin losnaði. Jú báturin gleið longur út móti opnum sjógvi. Streymviðurskiftini vóru kanska broytt við fløðandi sjógvi....

Ikki eitt orð varð talað. Men vit mundu ivaleyst hava somu hugsan: Kemur stormurin áðrenn vit náa til lands? Um tað hendi var stríðið tapt.

Eftir stuttari tíð fingu vit arbeið okkum út. Endiliga. Annar av vinunum kastaði seg til árarnar. Eg trilvaði í myrkrinum og fann blikkdósina aftur og oysti av øllum alvi. Tiljurnar flutu longu aftur. Í íðinskapi okkara høvdu vit gloymt at báturin lak.

Nú kendust eisini fyrstu vindbløkini frá storminum. Aldurnar lögdu alla tíðina inn um stokkin. Bátsfelagin róði fyri lívinum. Og eg oysti og oysti. Metur eftir metur stríddust vit fram við ísbrúnni at náa til lands. Minuttirnir

blivu langir. Bæði tey, sum á landi stóðu og vit, vóru alspent um báturin fór at náa til lands.

Og tað helt. Sterkir nevar tóku um stökkarnar og drógu okkum eftir fjørusteinunum. Ongin av okkum segði nakað. Ein sigur ikki so nógv í slíkum lötum – tá tú stendur har og veitst at tað var bara ein hársbreidd eftir. Tú tegir og letur Hann tala, uttan orð, djúpt í tíni sál, hann sum heldur storminum í hond síni.

Í somu løtu, sum báturin skúraði móti fjøruni, kom stormurin. Bráðliga og ógvusliga, sum stoyttur úr einum sekki. Tað var nógvur vindur, at tað var illa standandi á beinunum uppi á landi. Tað bleiv ein ódnarnátt, sum tú sjáldan upplivir, sjálvt í Norðurnoregi vetrartíð.

Ísflakarnir vóru blakaðir um hvønn annan av øðisligum bylgjum og muldir til smápettir. Og tú gekst bara har og kendi teg lítlan. ”Hvat er ein menniskja at tær kemur hana í hug?”

So undurfult, sum tað var, at vera vitni til Guds hjálp og bjarging, var tað fyri meg eitt vónbrot at koma upp á land. Upplivingin at standa beint við portrið og síggja inn um markið til hitt æviga ríkið, har deyðin og syndin eru burtur, var so stór at tað kendist sum eitt vónbrot ikki at koma inn.

Tá ið vit komu til bygdina, fingur vit at vita frá nøkrum av vinum okkara, sum kendu vandamikla fjørðin, ísferðina og streymviðurskiftini, stormávaringarnar og lítla

bátin, at tey vóru komin saman til bønámøti at biðja um at vit skuldu verða bjargaðir...

Dagin eftir var eitt undarligt møti hildið í lítla skúlanum, millum tey høgu fjøll. Allir beinkir vóru fullsettir. Fólk var komið langvegis frá. Og har ráddi ein kvirra og ein væntan, sum tú seint gloymir. Fleiri sótu har, sum ikki høvdu verið á møti í mong ár.

Og av nýggjum staðfesti Harrin fyri okkum orðið um sína nærveru og sín mátt.

Tað var óveðursnætturnar at ”siglarin” varð royndur í trúgv síni, og tað var tá, hann lærði at seta størri líf til hann, sum eisini hevur vald yvir illveðrið og stormi.

”Tá grøv eg síggi í bárum køldum,

tá kemur jesus á havsins øldum,

í síðstu myrku náttarvakt.”

Úr bókini

Det hændte ved havet.

Eftir Steinar Hunnestad

Emma Jacobsen umsetti.

Nú er tíð at gjalda haldaragjald fyri 2017.

Sum er kr. 200,00

Missiόνssinn

Hann líktist ikki einum evangelisti. Hann var gamal og krýkin og haltaði tí knøini vøru slitin. Hann var formaður í missiόνshúsinum, eini lítil hvítmálað hús, sum helst vóru eldri enn formaðurin. Tey sum gingu á møti vóru eldri fólk.

Nú skuldu tey halda eina veitslu. Eg skuldi tala og sat á fremsta bonki, saman við formanninum. Tveir beinkir, beint aftanfyri okkum vóru tómir, so ongin hoyrði hvat vit teskaðu um. Eg sat og hugsaði við mær sjálvum. ”Man tað nytta nakað at dríva missiόν her. Bara gomul fólk, tey ungu koma als ikki”.

Beint áðrenn mæti byrjaði, sigur formaðurin við meg: ”Nú skulu vit biðja! Tú skilir, grannakonan er ikki kristin, men vit spurdu, um hon vildi baka eina køku til veitsluna í kvøld og nú situr hon her. So nú mugu vit biðja”.

Her vóru eini eldri hjún, sum høvdu umsorgan fyri, at grannakonan skuldi verða frelst

Hetta minnir veruliga um, tá Jesus talaði við tað samaritansku kvinnuna.

”Gev mær at drekka.” Sigur Jesus við hana.

Hetta gav høvi til eina samtalu. Grannakonan kom. Tað var kanska eitt lættari, nú hon var biðin at baka eina køku. Hetta sigur nakað um, hvat missiόνssinn er. Ein lítil samkoma, kann eisini dríva missiόν í nærumhvørvinum. Hesin maðurin nýtti henda móguleika, fyri at vinna eitt menniskja við gleðiþóðskapinum. Hetta hendi fyri mongum árum síðani og hevur fest seg í minni mínum.

Asbjørn Nordgaard

Lea Juul umsetti

Vit eru Guds tempul í dag

Joakim Lundqvist

Harrin kom til Dávid og segði, at ein av sonum hansara skuldi byggja Harranum hús. Tað var ein ómetalig kollvelting, tá ið hetta húsið varð bygt. Í dag eru vit von við at kunna tosa við Harran hvar og nær sum helst, og Hann lurta. Jesus hevur við krossdeyða sínum latið ein veg upp til Guds, sum altíð er opin.

Men undan Golgata var tað øðrvísi. Tá talaði Gud gjøgnum útvald menniskju sum Móses og Gideon. Men nú sigur Harrin, at hansara nærveru altíð skal vera til staðar í templinum. Gud bantað seg til altíð at vera í Sínum templi.

Harrin kom til Salomon, son Dávids, í einum dreymi og segði: “Nú skulu eygu míni vera opin og oyru míni geva gætur eftir teirri

bøn, ið biðin verður á hesum staði. Og nú havi eg útvalt og halgað mær hetta hús sum ævinligan bústað hjá navni mínum; og allar dagar skulu eygu míni og hjarta mítt vera har.” (2. Krýn. 7,15-16)

Fyri fyrstu ferð sigur Gud, at tað er eitt stað, har Hann altíð skal vera. Til dagin í dag ganga jøðarnir og biðja við Vesturmúrin, sum er seinasta leivdin av tí gamla templinum. Men okkurt hendi fyri 2.000 árum síðani. Templið varð rivið niður og er ikki til longur.

Hví skulu vit so tosa um eitt tempul í dag? Jú, tí sjálvt um tempulbygningurin sjálvur varð brotin niður, eru grundreglurnar fyri templið framhaldandi galdandi. Gud hevur flutt sítt tempul: “Vit eru tempul hins livandi Guds,

soleiðis sum Gud hefur sagt: “Eg skal búa hjá teimum og ganga ímillum teirra, og eg skal vera Gud teirra, og tey skulu vera fólk mítt.” 2. Kor. 6,16.

Vit eru í dag tempul hins livandi Guds – tú og eg. Vit eru ljós heimsins, koplingarpunktið mótvegis heiminum, tí Gud sjálvur býr í okkum. Templið kann flytast og kann fara út í allan heimin og boða evangelið um Jesu navn.

Kjarnin hjá mær er: Um vit eru templið í nýggja sáttmálanum, tá eigur tað, sum var satt um fyrsta templið, at vera satt um tað templið, sum nú er í okkara lívi. Tað eru trý ting, sum vóru sonn um templið tá.

Tað fyrsta templið í Jerusalem var ógvuliga sjónligt, ja, ómetaliga stórt. Øll sóu tað. Eingin kundi vitja Jerusalem uttan at síggja templið. Um templið var sjónligt tá, skal tað vera sjónligt í dag og ynskja fólki vælkominn heim.

Vit skulu vera sjónlig og merkjast. Vit skulu stíga fram og umboða ein livandi Jesus. Vit skulu ikki skammast við hann.

Eg skal greiða frá einari familju úr Afganistan, sum eru 8 í tali. Pápin bað á knøum til “Gud teirra kristnu,” eftir at Taliban ætlaði sær at taka 12 ára gomlu dóttur hansara til konu hjá einum av sínum.

Gud svaraði bønini og bað tey flýggja beinanvegin. Familjan fór við báti tvørtur um Miðalhavið og mætti einum toymi frá Lívsins Orði í Athen. Tey komu seinni til Uppsala og blivu frelst øll somul.

Tað næsta, sum er satt um templið, er, at

tað var eitt hús fyllt við bøn. Jesus sigur í Lukas 19,46, at hús hansara skal vera eitt bønhus. Tað er so skjótt, at bøn gerst okkurt, sum eg átti at gjørt, men minst til, at tað ikki er longdin, sum um ræður.

Tað týðningarmesta er, at tú biður javnan. Byrja har tú ert, takka fyri alt tað góða, Hann hefur gjørt fyri eg. Hann vil svara bønnum tínum.

Eg skal greiða frá fyra tannáringa gentum, sum gjørdur av at biðja á skúlanum ein dag um vikuna. Ein av gentunum fekk ein dagin eina avbjóðing. Ein drongur hevði havt migrenu allan dagin, og nú vildi hann, at hon skuldi biðja fyri sær. Gentan bað, og drongurin varð grøddur, í tí at gentan segði amen. Dagin eftir segði drongurin frá hesi hending fyri øllum skúlanum. Tískil tyrptust ungdómarnir saman og stóðu í bíðirøð at verða bidnir fyri. Heili 35 næmingar blivu frelstir, av tí at gentan var so frímóðig, og fleiri vórðu grødd.

Templið var eitt stað, har undur hendu. Guds dýrd fylti templið, sum skrivað stendur í 2. Krýn. 6,22-40. Um onkur var sjúkur, niðurundirkominn, forfjónaður ella var við undirlutan, so var har grøðing fyri sjúku og sár. Hví? Tí Hann, sum hevði bundið seg til at vera í templinum, var har. Tað sama er galdandi fyri okkum og okkara samkomur í dag.

Eg trúgvi upp á Andans gávur og tænaugávur, men tað er heilt einastandandi, tá ið Gud brúkar heilt vanlig menniskju. Tú skalt tora at trúgva, at Gud eisini vilt brúka teg.

Effie Campbell umsetti.

Ein livandi bók

Sten Sørensen, blaðstjóri

Eg vil eggja øllum til at lesa Bíbliuna. Eingin bók hevur størri týdning og er meira livandi enn hon! Gud talar til okkara gjøgnum Bíbliuna, og tá ið vit fylla okkum við Orðinum, verða vit umskapað.

Vit mugu lesa Bíbliuna gjøgnum høvuðspersónin, Jesus Kristus. Jesus er at finna í øllum bókunum í Bíbliuni, og tá ið vit mæta Jesusi í Skriftini, verður hon ein livandi bók! Fyri tað næsta er Bíblían EIN bók. Vit mugu síggja hana samanhangandi, og hon má altíð lesast og skiljast út frá høvuðsboðskapi sínum: Vegnum til frelsu, og høvuðspersóninum: Jesusi Kristusi! Fyri tað triðja hava vit fingið ein Leiðvísara. Bíblían er einasta bókin, vit kunnu lesa, har høvundurin er innan í henni. Heilagi Andin, sum býr í okkum, er vegleiðari okkara.

Hevur tú hugsað um, at Jesus ikki legði eftir seg nakað skrift? Tað var ikki neyðugt hjá honum. Hann er sjálvt Orðið, og øll Skriftin vitnar um Hann! At trúgva á Hann er ikki tað sama sum at líta á ein tekst ella at skriva undir eitt trúarskjal. Eftir at hava verið 14 ár í fongslu og har verið pínur fyri trúgv sína, segði tann rumenski pastorurin Richard Wurmbrandt um Sálm 23, at sálmurin ongantíð gav sær nakra hjálp, men harafturímóti Hirðin, sum sálmurin talar um, hjálpti sær trúfast gjøgnum alt. Trúgv er hitt persónliga møtið við Kristus. Tað er henda bíbliuáskoðanin, sum ger, at vit nærkast Bíbliuni við virðing, varliga og við eymleika.

Hvussu vit lurta eftir einum prædikumanni, sigur nakað um, hvussu vit skilja Bíbliuna. “Gekk hann út frá Bíbliuni?” undrast summi, tá ið tey lurta eftir einum prædikumanni. Í tí førinum verður Bíblían “okkurt” at taka útgangsstøði frá, ein lovfjøl, fyri í næstu løtu at fáa sagt okkurt. Uppaftur onnur spyrja: “Hvussu var prædikumaðurin, fór hann inn í tekstin?” Bráðliga er Bíblían vorðin eitt ómetaligt landslag, sum tú kanst fara inn í. Tá verður Bíblían livandi og mergjað.

Eg havi havt ta gleði og æru at sleppa at síggja nakrar av teimum gomlu Bíbliunum hjá Arili Edvardsen. Bara tað at blaða gjøgnum hesar Bíbliur ger, at tú fært kensluna av at standa á heilagari grund. Hann las og sleit upp nakrar og 30 Bíbliur. Aril Edvardsen las við penninum, so síðurnar eru undirstrikaðar, og viðmerkingar standa úti á breddanum. Hvør einstøk Bíblia er uppslitin.

Longu sum nýfrelstur var Aril Edvardsen ein bíbliuhungrandi maður. Tær báðar fyrstu vikurnar eftir umvending sína brúkti hann at lesa alla Bíbliuna á tamb. Síðani las hann Bíbliuna úr enda í annan meir enn 200 ferðir.

Bíblían gav Arili eina livandi trúgv. Bíblían hevur evnað til og merkt mong menniskju. Hon er heimsins tydingarmesta bók. Men nú er okkum tørvur á eini bíbliuveking her í landinum.

Effie Campbell umsetti.

Jesu fœðing

Fyri meira enn tveytúsund árum síðani var tað ein keisari, sum æt Augustus, og hann ráddi yvir mongum londum, og eisini yvir Ísrael, landinum haðani Jesus var ættaður. Hann vildi fegin vita, hvussu nógv fólk búðu í hansara ríki, og tí gav hann boð um, at øll fólkinu skuldu fara til býin, haðani tey vóru ættað.

Jósef og Maria fóru so úr Nasaret, har tey búðu, til Betlehems at verða skrivað í manntal. Ferðin var strævin og serliga fyri Mariu, sum var við barn. Tá ið tey komu til Betlehems, funnu tey onki hús at búgva í, tí býurin var stúgvandi fullur av fólki. At enda funnu tey eitt fjós, og har var Jesus føddur.

Somu nátt, sum Jesus var føddur, sótu nakrir hirðar úti á markini og ansaðu eftir seyði sínum. Knappliga var ein eingil hjá teimum og fortaldi teimum, at heimsins frelsari var føddur í einum fjósi í Betlehem.

Hirðarnir skundaðu sær so til Betlehems, og teir funnu Jesus. Teir søgdu Jósefi og Mariu frá tí, sum einglarnir høvdu sagt, at frelsarin, sum øll so leingi høvdu bíðað eftir, nú var føddur. Síðani fóru hirðarnir út aftur á markina, og teir lovaðu og takkaðu Guði fyri, at hann hevði sent Jesus í heimin, tí nú vistu teir, at teir altíð kundu koma til Jesus og fáa syndanna fyrigeving, og at Jesus kundi vísa teimum vegin til Guds.

Petra Gregersen

Útgevri

Kirkjuliga Missiónsfelagið

Purkugerði 7

Fo- 100 Tórshavn

t- postur: kmf@kmf.fo

Heimasíða: www.kmf.fo

Ábyrgd: Kristian Thorleifsson

tel: 212856

Prent: KMF

Konta: 9181- 495.337.3

Kirkjuligt Missiónsblað

kemur út 8 ferðir um árið

(februar, mars, mei, juni, august

september, november og desember

Halдарagjald: kr. 200,00